

Rana

Viljem
Šajnič

1

mrtveci
 po reki plovemo
 ki smo zakopali spoznanja
 pod goro
 kamor se vzpenjamo
 ki je steklena
 stoji
 nad nami namišljeno mogočna
 počasi
 dovolj hitro se dvigamo na vrh
 ki nas ne dočaka
 ker preminemo
 preden dosežemo kar iščemo

9

ptiči
 se prebude v nas in prepevajo ko vzletajo
 po pokrajinah naše samote se izogibajo vetrov
 zapoznelih ki prinašajo plimo razburjenja

a sonce ta nedosegljiva žoga radosti žge trave
 ki smo jih posadili ob zori naših mladih dni in rastejo
 iz pepela suhe rože lomljive sreče prašne ceste
 pa nas zavajajo na neke daljne začarane slike še iz
 časa ko smo nosili dvignjeno glavo se potili
 ob urah mučenj ko so po kožah plavali kraguljčki
 spektralno pastelnih barv

10

kje so že tiste ladje ki so jih izpustili predniki
 v mogočna morja in smo podedovali le okrnele načrte
 poti ali pa samo zapuščino mnenj o ciljih ki so bili
 pred nami za nas
 lovci kot smo pa zanemarjamo pravila sistemov
 iskanja čistih resnic

12

dim ki smo ga razbohotali po naših zrelih letih
 smo ga dvignili preko glav da skelijo oči
 ki ne vidijo več kot kakšen majhen kamen
 ki nas ogroža s svojo majhnostjo in trdnostjo
 polegale so se bahave misli da smo več kot smo
 in zavračamo vsako pot ki ni bila v konstrukcijah
 naše preteklosti kajti kupujemo in smo kupljeni
 odžiramo in smo odžirani niti ne vemo če ni naš cilj
 jemanje navidezno dobrih stvari in sosedovih idej
 da smo podvrženi raznim naplavinam
 izvrženega časa ki trohni in nas počasi a dovolj
 natančno spreminja v mlake raznih odplak

14

v modrogloboko nebo se spuščajo sledovi
 iskanja od vekomaj raziskovalnih misli
 mogotca veliki netopirji zapuščajo line
 in silijo v nočno svetlobo prisluškujoč zvokom
 pomladi

v krošnjah nosimo molekule časa zanamcev
 potrpežljivo ali živčno sledimo vsemu kar
 prihaja skozi prizmo pričakovanja nečesa velikega
 in nas ni tu ko smo zadremali v ledenikih nasprotij
 zakaj naše je poslanstvo da smo tu da umremo
 na dolgi poti ki jo ne bomo raziskali zato pa
 ovinkarimo in od nekdanj hitimo ter spotoma
 pozabljamo na naše potomce in na vse kar
 nas še lepega obdaja
 smo kot preplašene srne in smo lovci plenilci
 in plenjeni gonilci in gonjeni
 od trenutkov veselja od lažnih oči zastrtih
 od pričakovanja

16

cesta

ki pelje ki teče ki lazi
 ki jo umišljamo ki jo sanjamo ki jo hrepenimo
 ki jo ugledamo ki jo obstopimo ki jo pričnemo
 ki jo končamo
 ki jo zremo ki jo privajamo ki jo zalezujemo
 ki jo ignoriramo ki jo vabimo ki jo odbijamo
 ki jo čistimo ki jo mažemo ki jo vodimo
 ki nas vodi
 ki nas spreminja ki nas zmanjšuje ki nas stara
 ki nas pomlaja ki nas ovija ki nas odvrže
 ki nas hoče ki nas hoče ki nam pride ki nam uteče
 na hrib
 kamor silimo kamor gremo kamor se vzpenjamo
 kamor hrepenimo kamor hitimo kamor zamujamo
 kamor obnemimo
 ne vodi nazaj

17

najti

droben pesek kamen skalo goro
 nežno bilko praprot drevesce in drevo
 roso solzo potok reko morje

ptico pevko pivko zapravljivko sapic
 vetra hurikana
 besedo preko
 mesečevih planin zelenih ravnih rdečih gora
 zaspanih angelov utrujenih hudobcev živečih
 mislečih onemelih od nas do vas od
 padle teme

rana
 ki boli peče skeli
 trpinči mrtviči uniči
 gnojna smrdljiva strašljiva
 med vami med nami nas hrani
 z vso globočino
 in se ne upiramo in ne umiramo
 in jo trpimo

Nada
 Matičič

Kadar veter poje

(Nadaljevanje in konec)

Bontempo takole modruje: »Česar sebi nočeš storiti, ne stori drugemu. Ali česar nimaš rad, tega drugemu ne privošči. In moli k bogu, kakor da bi jutri umrl. Delaj, kakor da bi rad večno živel.«

Bontempo ljubi življenje. Rad molči in gleda na morje. Njegov problem so ribe in vreme. In preklinja muko in pravico. (Muko trpi, pravice pa ni.)

Ležim pod razposajenim borom, ki name škropi svojo smolo. Smola se mu cedi iz nešteti ran. Trdoživi bor ljubi sonce in zelenje otoka, ljubi veter in bučanje morja in ga lastne bolečine ne prizadenejo.

Gledam v zaliv. Tam v daljavi buči odprto morje — se mar približuje jugo? — valovi so že podobni belim ladjam, ki brez moči beže v zavetje.

Bontempo ljubi svoj otok, svoje zavetje. Kje je moja domovina, moje zavetje? Nekaj moraš ljubiti. Na nekaj moraš biti navezan, od nečesa odvisen. Dva osla sta poginila, že vemo, čemu.